

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

15. Quomodo ex oratione Dominica aspirationes amoris possimus elicere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

dit horologii pulsum, lætitiâ efferrisse, ait, quod tantillum, ad Deo post huius vitæ decursum, fruendum, propius accesserit; postea verò nec vitæ, nec mortis cupiditate teneri se dicit; sed animam velut desidem, & tenebris obductam trahere. Si per istas varietates tanta Heroïna jactata est, quorsum nos homini de trivio de molestijis intercurrentibus conquerimur? Accipe tamen paraphrasim aliquam super orationem Dominicam, triginta amoris actibus contextam, quibus ad coerendam phantasiæ evagationem uti poteris.

CAPUT XV.

Quomodo ex oratione Dominica aspirationes amoris possimus elicere.

Orationem Dominicam ita appellatam, quia Dominus Jesus eam nos docuit, in se amoris igniculos, & semina continere facile credet, qui S. Theresiam audit dicentem, vel primam vocem, quâ Deum *Patrem* appellamus, habere satis, quo mentem & voluntatem occupet, ad altiora elevet, & admiratione suspendat, flammisq; incendat amoris: alteram verò vocem *Noster* completi in se argumentum Iesu Chri-

sti nos tenerrimè & præservidè amantis; dum communem secum Patrem nos habere vult, & in numerum fratrum, & cohæredum adsciscere.

Illud verò additamentum, *qui es in caelis*, qua secundùm Augustinum Deum in corde nostro velut cælo mystico confidentem contemplare possumus, hominem ab exterioribus, ad intimos cordis recessus revocat, facitq; ut collectis ibi viribus Deo se totum immergat, & orationis quiete suavissimè perfruatur. Ingens est certè amoris testificatio, cæli terræque Imperatorem in corde nostro velut in Paradiso, deliciarumq; suarum domicilio sedem velle figere, cum quo septem petitionibus à Filio ipsius digestis, nobisque dictatis agere familiarissimè possimus, & ad amorem perfectum impetrandum instanter coniti: *Quæ enim*, ait S. Cyprianus, *potest magis spiritualis esse oratio, quàm quæ à Christo data est, à quo nobis Spiritus sanctus missus est?* Spiritus utique, qui inter Patrem & Filium nodus amoris est, à quo & charitas in nostra corda diffunditur.

Nolo hic movere quæstionem, meliusnè sit ariditatis tempore Deo se totum committere, & nihil prorsus agere; an verò aliquid pro virium infirmitate conari. Multò minus hortari velim, ut isto

defolationum, & obscuræ noctis nubilo, ita sibi homo vim inferat, ad aliquam ignis stricturam scintillamve excitandam, ut lædendi capitis periculum incurrat: hoc solum intendo, ut dum imaginatio tibi avolat ludibunda, & voluntatem secum trahere nititur, huic retinenda, & alenda ac sanctis amoris affectionibus inflammanda materiam suppeditem. Nolim hinc dicas, parum inde te juvandum, quia ore dumtaxat extremisque labijs ista proferes, igniculis ad interiora non penetrantibus: qua te, ne amorem tuum sensuum experientiam metiaris; iudicia ista Deo relinque; tu tantum desideriorum vela expande, optaque sanctarum mentium flammulas omnes persentiscere, quas ex istius orationis petitionibus hausere, omnemque syllabæ sonum, omnem laborum motum, pulmonum respirationem, in sancti amoris faculas converti desideres. Non carent fructu hæc desideria; nam teste S. Augustino & S. Gregorio, etsi in rebus naturalibus, hoc ipso quod aliquid optetur, non habeatur; aliter tamen res se habet in negotio amoris, qui desiderari non potest sine amore, quia ipsum desiderium amor est.

Tertullianus & S. Cyprianus orationem Dominicam *Breviarium Evangelij* appellant, quo lex amo-

ris nobis data est, ut merito (ut ex S. Theresia supra diximus) ex illa lignorum congeriem, ad ignem amoris excitandum, & nutriendum abundè petere possimus.

Pater merito te, Deus optime maxime, Patrem appellamus, qui re, & effectu Patrem te amantissimum exhibes. Pater es ob amorem, curamque paternam omni admiratione dignissimus: Pater es in profundendis beneficijs ad nos tibi conciliandos liberalissimus, in ferendis condonandisque injurijs mansuetissimus, in remunerandis levibus obsequijs, compensandisque exiguis laboribus munificentissimus. O quis talem Patrem non amaret! Utinam omnium liberorum in parentes intensi affectus in cor meum simul confluerent, ut talis tamque amabilis Patris amori universos impenderem! *Pater* qui me tibi filium, è nihilo creando, & ad similitudinem tuam efformando, sed multò magis in baptismo regenerando effecisti, & de filio iræ, æterisque miserijs in statum filiorum adoptionis, & perennis felicitatis heredum transtulisti. Tum ego de pompis hujus mundi spernendis & abdicandis fidem dederam; sed non servavi: rerum caducarum meique amorem tibi pratuli: nec video, quod vitæ meæ momentum assignare possim, in quo te perfecte dilexerim: quo-

Hh 3 modo

modo nunc perfidiam istam corrigam, nisi me totum amori tuo consecrem? quod ex animo facio; tu tantum hanc mihi impartire gratiam, ut peccata mea, & ingrati animi erga tam bonum Patrem, tot per dies singulos à me multiplicata argumenta, tui in me amoris flammam non impediant.

4. *Noster.* Non mei unius Pater es, multos alios in boni istius communionem venire voluisti, filios plurimos, & me multo meliores numeras, ac inter istos Maurorum ultimum æquali cum totius orbis Monarcha adoptionis jure gaudere vis: vis etiam ut omnes tanquam filios tibi charissimos amore fraterno prosequar, nec cum minimo alienati animi ab illorum aliquo sensu coram te compaream. Id ipsum vehementissimè desidero, amantissime Deus, & ecce vel guttulam amaritudinis & fellis, si quæ in corde meo resideat, ad pedem crucis tuæ effundo. Omnes in te propter te amare volo, omnibus ut filijs à te dilectis fratribus meis amantissimis omnium bonorum copiam opto, & præsertim amorem tui ardentissimum.

5. *Qui es in caelis.* Amas me Deus, omni loco, & omni tempore, & in omnibus rebus; vis tamen ut te in cælo conspiciam, ut à contagione rerum terrenarum, quæ amori tuo impedimento solent esse,

cogitationem abducam: vis ut videam in cælo, quanto tui amore ardeant beati illi Spiritus, quorum una, æternaque occupatio est, amare te, & laudare te, utque te parcum illis amore complectar, & agere nunc incipiam quod tota æternitate facturus sum: vis ut sursum mentem erigam, eamque cælo inferam, & in illo pulcherrimo palatio quantâ magnificentiam filijs tuis de æterno domicilio provideris noscâ. Mi Deus, quàm admirabilis est amor in nos tuus! Utinam corculum meum in cælum empyreum transformetur, omniumque beatorum erga te amorem in se colligat, quo qui summè amabilis es, & ab amore mei non cessas, amare possim ardentissimè! Quid! quòd, Domine Deus, cum S. tuo Augustino cæli nomine, animos hominum gratiarum tuarum ornatos varietate intelligi etiam posse arbitror, in quibus libentiùs, quàm in illo stellato palatio sedem figis; imò multis cælorum millibus præfers. Utinam, mi Deus, unus ex illis sim, utinam per gratiam tuam sit animus meus pro te Paradisus deliciarum, & pro me sanctimoniam, & amoris tui æternum domicilium; ut dum torus in te maneo, & tu in me, unum me semper occupet amoris tui negotium, & præterea nihil.

Sanctificetur nomen tuum. Vis, Domi-

Domine Deus, ut nomen tuum, hoc est Majestas tua, Omnipotentia tua, Sapientia tua, Sanctitas tua, & omnium tuarum perfectionum infinita excellentia, cognoscatur ab omni intellectu creato, colatur, honoretur, celebretur intensissimè, & ametur sanctissimè. Id in cælo præstant beati Spiritus, qui *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, summâ veneratione, & alacritate, incessabili voce proclamant, & ut in eandem secum laudationem & gloriationem cõspiremus optant, & invitant: unde & militans Ecclesia in eandem præconij laudisque ac gloriæ communionem venire desiderans Sacerdotibus suis injungit, ut ante Canonem eundem gloriose sanctificationis hymnum concinant. O quanta cum animi mei lætitia, tibi gloriam, quâ mereris, impensè reddi video! utinam cum vocibus corda conspirent!

Utinam tot paganisimi, & hæreseos, ac atheisimi tenebris obcæcati mortales tuam excellentiam, & plenam gloriæ Majestatem agnoscant & venerentur! O si totus vox essem, ut hoc omnium auribus cõstanter ingeminare possim, earumque mentibus tuæ essentiæ magnitudinem præstantiamque altè imprimere: quàm millies sanguinem vitamque hunc in finem lubens profunderem, quàm vellem singulas sanguinis mei guttu-

las toti mundo prædicare te, omni cultu, gloriâ, amorèque esse longè dignissimum!

Præterea à me exigis ut singulis meis actionibus, & quolibet animi corporisque, quantum fieri potest, motu nomen tuum sanctificem testificerque te sanctissimum esse, & omni morum sanctitudine colendum, atque venerandum. Exigis ut amoris erga te mei constantiâ, firmitate, atque præstantiâ te omnium cordium magnetè esse ostendam, atque profitear: hoc ipsum est, quod unicè in votis habeo, & in quo omnes animi mei corporisque vires atque conatus lubentissimè consumam. Bone Iesu, millies, & millies me tibi meaque omnia dono consecroque, rogoque ut in me, & per omnia, quæ mihi dedisti, Patrem tuum omni gloriâ & honore digneris afficere, atque in eo colendo, amandoque totum quod sum, quod vivam, impendere.

Adveniat regnum tuum. Quando tandem, Deus meus, & Rex meus, illucescit dies illa, quâ hostibus tuis devictis atque prostratis regnabis pacificè. Ecce in animas tuo sanguine temptas diabolus, peccatum, & mors imperium exercent: quàm luctuosum cordi te sincerè amanti hoc accidit spectaculum, dum te de possessione, quam morte tuâ acquisisti, summa cum injuria dejectum vident.

Prope-

Propera Domine Deus, pro-
pera, & profigatis adversarijs par-
ta trophæa æternum duratura
erige: imple celeriter vacuas cœ-
lorum sedes, & electos tuos in
regno illo amoris, admirabili &
jucundâ varietate colloca, ubi
tu eris omnia in omnibus, & om-
nes incredibili vinculo charitatis
inter se, & tecum agglutinati sem-
piternâ pace perfruentur: ô quan-
tum tibi voluptatis accedet,
cùm Rex pacificus in medio mul-
torum millium confidens, ab om-
nibus coleris, amaberis, & laudi-
bus nunquam finituris extollêris:
ô quàm ardet animus me tibi to-
tum dedere velut diabolo erep-
tum spoliū, & tui prædam amo-
ris! nolo cum tuis hostibus ullum
mihî posthac esse commercium:
confirma, ô Deus! hæc animi salu-
taria decreta, & me in tuorū sub-
ditorum numerū, qui tuos nutus
adorant, misericorditer admitte.

Interea Rex amantiſſime, dum
regnum illud æternum continuâ
hinc electorum tuorum transmi-
gratione pedetentim disponis, &
ſtabilis, ultimum demum poſt au-
ditas in die ſupremi judicij ratio-
nes latamque ſententiam comple-
mentum impoſiturus: oro te ſup-
pliciter, ut quamdiu hîc vivimus,
regnū amoris in cordibus noſtris
ordinare & ſtabilire digneris. Ulti-
nam omnium mortalium corda in
mea eſſent poteſtate! quàm liben-

ter univerſa tui juris facerem tuo-
que ſubderem imperio. ¶ En meū,
incipi in illud ex hoc momento
jus habere, & ad omnes tuos nu-
tus fingere, ac quidquid amori
tuo obſtat vel minimum, longius
expellere. Volo ut facultates om-
nes meas, omnes ſenſus, nervi at-
que articuli, omnia denique mem-
bra, & oſſa communi conſenſione
proclament: Vivat Jeſus, vivat
Rex charitatis & amoris. Ingens
beneficium eſt, Deum regiam
ſuam ſedem in cordibus noſtris
velle ponere, noſq; regnum ſuum
efficere; ſed majoris benevolen-
tiæ argumentum eſt, Deum no-
bis regiam fieri, cuius poſſeſſione
Reges nominemur & ſimus. Mi
Deus, hanc quaſo mihî fac gra-
tiam, ut te poſſideam amando, &
per eundem amorem à te poſſi-
dear; hæc votorum meorum me-
ta, huius boni ſi compos ſio, mors
me occupet quando lubet, eam
ſemper in lucro reponam.

*Fiat voluntas tua ſicut in cælo, &
in terra.* Cur quaſo, ô ſuprema
Majeſtas, vis rogari ab homi-
nionibus, ut voluntas tua fiat, qui
in omnes ſupremum jus habes,
cujus decreta, ſi nolis, nemo po-
teſt infringere, cuius mandatis ubi
abſolutè ita jubes, obſistere nemo
poteſt. Ita eſt, inquis, ſed coacta
obſequia non amo, volo meis juſ-
ſis obedientiam ſpontaneam &
alacrem deferre, utque id fiat, ab
uno-

unoquoque subsidium gratiæ à me postulari: hanc à te flagito, & Bonitas incomparabilis, ut tam ego, quàm cæteri mortalium cuiuscumque status & ordinis voluntati tuæ perfectissimè conformemur: ò quantum inde tibi gloriæ, nobis verò utilitatis accedet! utinam mihi mille vitæ suppeterent, quas lubens donarem, ut id fieret sicut in cælo ita & in terra! utinam omnia hominum corda in mea essent potestate, ut illa humiliter & amanter ad tuam supremam & adorabilem voluntatis arbitrium fingerem atque subijcerem! Porro cum inter mandata tua, primum locum teneat charitatis præceptum, à quo universa lex pendet & prophetæ, & in hoc ego implendo studium omne ponere volo: agendum anima mea, vult Deus illum amemus, & vult amorem istum alacrem esse & spontaneum, & vult propositâ pœnâ inimicitæ sempiternæ, si non facias: dic ergo millies per diem *Fiat, fiat*, amoris eius sanctissimâ flammâ ardeam continuò, & scoriâ omnem amoris proprii exuam. Sed quid hoc sibi vult, quòd beatorum in cælo degentium amorem imitandum nobis proponat? illi sempiternis innatant gaudijs & pulchritudinem illam in meridie lucis æternæ omni amore obsequioque dignissimam contemplantur, & nos immergi luto & tenebris per

fidei velamen illam intuemur, & qui quæso, ad beatorum amantium similitudinem assurgere possumus? Verùm cum utrisque sit eadem Bonitas, & Pulchritudo ad amandum proposita, illam ego cum ipsis, & sicut ipsi amare volo, hoc est propter ipsam solam, & super omnia, nullâ proprii commodi, & voluptatis habitâ ratione: volo insuper tota vita mea ad istius supremæ voluntatis perpendiculum dirigatur, idque quia ita vult summa illa Majestas, & in voluntatis suæ executione delectatur.

Volo insuper, ut continuò tria hæc verba menti meæ obversentur, *Agere, Abstinere, & Pati*, & perseveranti studio, ad id quod significant, perficiendum incumbere. Volo, Domine, tuæ gratiæ subsidio adjutus, facere omne quod vis, & sicut vis, idque solùm in hoc spectare, ut tibi placeam. Volo ab omnibus quæ tibi displicent abstinere, quia illa non probas, & millies mori malo, quàm vel in minimo sponte & scienter tuos oculos offendere. Volo & pati quidquid mihi ferendum esse volueris; nihil abnuo, nihil recusato, omnia amanter, & cum gratiarum actione volo, quia totus amor es, & quidquid immiseris, mihi melius est, & æquius, quàm omnes mortalium voluntates in unum conflata, & mihi benefaciendi studio incensæ procurare
 Ii possent:

possent : sed cum ad hunc perfectionis gradum absque tuo singulari subsidio evadere non possim, te per amorem tuum, quo te gloriamque tuam amas, per Filij tui pretiosum sanguinem, per B. V. preces & merita, per Sanctorum suffragia suppliciter rogo, ut implenda voluntatis tuae gratiam, & vires impertias.

9. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* O Pater benignissime, vis te non tantum ut Patrem, sed etiam ut nutritium agnoscam, utque ad instar mendici à tua liberalitate panem petam, atque inde cognoscam quam ad te amandum multis nominibus sum obstrictus. Da mihi ergo Deus, quæ ad sui sustentationem vita presens exigit, & quantum ad te amandum, fervendumque sufficit : absolvi animum meum à cura superflua rerum, quæ corpus concernunt, & cum velis panem dumtaxat quotidianum à me postulari, ne permitte, ut in futurum sollicitudinem extendam, ut tanto liberius me tuis obsequijs amorique tuo totum impendam.

10. *Da nobis.* Vis ut proximi mei in hac petitione curam habeam, & pro omnibus mendici partes agam; pro divitibus, ut fortunas quas possident tua dona sciant, illisque velut à te commodatis bene & ad sui pauperumque sustentationem secundum Charitatis

prescriptionem utantur: pro pauperibus, ut necessaria illis quotidie suppeditare digneris, & ne victus vestitusque procurandi gratia, animi curam deponant, aut conscientiam lædant. Hæc à te pro utriusque enixissime efflagito, Domine Deus, ut quidquid in mundo est, ad tui amorem gradum sternat: & fugitiva bona corpori, corpus animo, animus tuo amori gloriæque deserviat.

Panem nostrum. Non arbitror te velle, ut in solius panis materialis petitione pedem figamus, vis, ut mihi persuadeo, ut in panem spirituales conveniamus oculos, & panem orationis, quæ cibus est animæ, panem sacrae doctrinae, panem Eucharisticum, & super cæteros charitatis amorisque sancti, quo maxime alitur roboraturque animus, alimentum postulemus; hoc animi mortalium sustentantur; hoc tibi, qui vita cordium es, jungamur. Da mihi, Deus optime, hunc panem, eumque mihi non tantum quotidie, sed per singula momenta subministra. Amor iste verè panis est vitæ, quia amando te vivimus, non amando, mortui sumus.

Et dimitte nobis debita nostra. Vis, Domine Deus, ut quotidie errorum & offensionum mearum veniam postulem, ut hoc modo cor meum, quod amoris tui sedes est, à fordibus quotidianis expurgetur;

getur; neque enim tam nobile balsamum, cum luto & multiplici peccatorum colluvie misceri vis. Purgetur ergo à te, & à me inquinatum corculum meum, à me fleatibus, à te sanguine dilecti Filij tui: vellem mihi aquarum rivi sanguineæque suppeterent lachrymæ, quibus perfidiam meam deflerem, qui tam facile amoris tui domicilium inquinavi, & cor meum, quod tibi totum debui, in varios rerum fugientium amores sum partitus: hoc ipsum est, quod potissimum me discruciat: clamat unaqueque res *Accipe, & redde*, accipe quod Deus amore compellente tibi donat, & amorem repende; sed oppositam ago, proque benefactis injuriam facio, & benefactorem meum offendendo: ignosce bone Deus, ignosce, & sicut res omnes creatæ voces sunt tui præcones amoris, ita cogitationes omnes meæ, verba & opera deinceps tuâ adjuvante gratiâ talia sint, ut characterem amoris tui secum ferant, fidemque dent majoris in posterum in te diligendo ardoris.

13.

Nobis. Non mihi tantum, sed pro omnibus peccantibus remissionem pestulo, quorum numerum, & magnitudinem tu solus nosti; certè si unus ex illis de suis solum iniquitatibus dixit: *Multiplicata sunt super capillos capitis mei*; quis mortalium recensere reliquam multitudinem poterit? O Deus

elementissime, aspice, & miserere; aspice in magnitudinem misericordiarum tuarum, & sanguinem Filij tui, & ob illum quem plaris æstimas, quam innumerabilem mundorum peccata oderis, in nos oculos converte, nobisque peccantibus clementer ignosce.

14.

Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Quis hæc bonitatis tuæ excessum non admiretur? non deprecietur? ecce indulgentiæ, remissionisque mensuram arbitrio meo committis, & vis à me postulari eo modo peccatorum veniam mihi dari, quo aliorum in me offensiones condonavero. Et quis ego sum, qui me ab aliquo læsum putem? nonne ego ille perduellis & perfidus, qui omnium in me indignationem provocavi? numquid ille, contra quem elementa omnia proclamare meritò debet: ô proditorum divinæ Majestati injuriosum, qui eum, à quo tot beneficijs auctus est, cuius nos obsequijs mancipati sumus, quotidie offendit, ac despicit? O Deus! quis quæso me injuriâ aliquâ potest afficere, qui ob scelera mea æternas inferosû penas sum promeritus? quia tamen vis me ignoscere, id ex animo facio, ac insuper rogo, ut illis etiam, tu, qui inter læsos primum locum tenes, condonare digneris, atque in huius rei testimonium corda nostra amoris tui flammis accendere.

Ii 2

Et

15.

Et ne nos inducas in tentationem.
Dum hoc jubes, Deus meus, me de imbecillitate mea communes, qui cum hoste vafro, vigilante, & importuno sine periculo congrredi non possum: doces me, ut S. Basilius, & Hilarius existimant, tentationes fugere, ac deprecari; quia cum ad instar arundinis modico vento huc & illuc impellar, periclitaretur salus mea, si cum dæmone velut cum pari committerer: rogo ergo te Deum meum, & protectorem meum, ut illius tentamenta discutias, ne fortè victor, amoris tui in me thesaurum ille deprædetur, quem vitâ meâ pluris aestimo.

Verùm cum nos coronare nolis nisi victores, & victoria reportari non possit sine prælio, nec prælium sine hoste consistere, velisquæ virtutem, quæ otio destruitur, perpetuis cum hoste conflictibus confirmari & crescere, omnesque nos monueris, ut dum tibi Sacramentum diximus, tuisque obsequiis initiatur, animum ad tentationem præparemus? ecce me ad omnes inimici paratum insultus, tantum tuâ me gratiâ protege, ut nihil inde de tuo honore & amore decedat, sed potius facias cum tentatione gloriæ tuæ amorisque proventum.

16.

Nos. Idem pro omnibus pretioso tuo sanguine redemptis beneficium efflagito. Circuit om-

nes Leo ille tartareus, quæritque quem devoret, ô si præstare possem in commune subsidium, quod vir sanctus ex eremi incolis, qui contra dæmonis homines instantis molitiones excubans, illum sibi proponebat toto orbe disperfos aggredientem, cui ipse se opponebat auxilium de cælo evocans, & in clamans: *Exurgat Deus & dissipentur inimici eius, & fugiant, qui oderunt eum, à facie eius.* non dubito, quin hoc tibi Deus gratissimum accideret, hominibusque cum hoste confligentibus fructuosum: id facio, Deus, & manum tuam auxiliatricem, quantâ possum contentione, imploro.

Sed libera nos à malo. Sive velis nos petere à maligno, hoc est dæmone defendi, ut explicant Tertullianus, & Chrysostomus; seu ab omni malo liberare, ut intelligunt Cyprianus & alij; ab illis ego dumtaxat malis liberationem, & immunitatem efflagito, quæ amoris tui alas inficiunt, aut succidunt. Cur enim ego alia mala, quæ à peccato se juncta sunt, subterfugiam, cum Christus ipse in mundum veniens ea delegerit, & dolorem, contemptum, ac pauperiem comites sibi sumpserit, eosque usque ad mortem summo sit amore complexus? Ecce Domine, ubi tibi collibitum fuerit, ijs excipiendis libenter sinum aperio; tu mihi tantum ea immitte quæ a-

mori

mori tuo augendo deferviunt, e-
 jusq; propagationi viam aperiunt,
 & muniunt. Multa mala sunt quæ
 mundus odit, qualia sunt morbi,
 ignominia, corporis afflictatio-
 nes, fortunarum everfiones, mors
 deniq; ipsa; horum omnium nihil
 æquè æltimo, ac amoris tui priva-
 tionem; irruant cætera, & magno
 impetu sibi invicem succedant, ho-
 minemq; prosternant modò amo-
 ris tui integritas salva subsistat; cæ-
 tera feram perlubenter: mihi pro
 equulei cruciatu est, quod te, ut
 par est, non amem: tepeditas mea
 in te amando pro tormento mihi
 est, pudet me oscitantia meæ, qui
 pro rebus caducis, pro luto & for-
 dibus flammis in corde reperio,
 nullas verò pro Deo meo, unico
 puri amoris fomite & objecto
 immortalis. Medere quæso huic
 morbo intolerabili Deus optime,
 & à tanto malo me libera.

18.

Nos. Hoc ipsum pro omnibus
 etiam atque etiam peto, ut omnes
 cõmuniter tuo amore ardeamus,
 perfiligatur & extinguantur in cor-
 dibus nostris omnes profani ignes,
 conjunctisque ac conspirantibus
 animis in tui amorem exardesca-
 mus: sola charitas per Spiritu san-
 ctu tuum diffusa regnet in nobis.
 Nemo nostrum voluptatis, aut
 questus gratia te diligat, nemo a-
 met, quia amantibus bene vis, &
 benefacis; sed quia omni amore
 dignissimus es: hic cardo, & meta,

in quo vota nostra voluantur, &
 terminentur. Amen.

Invenies in hac orationis Domi-
 nicæ paraphrasi triginta & plures
 actus amoris; quos omnes cõpen-
 dio hic colligo, suadeoque ut sæpè
 dum Oratione Dominicã recitas,
 quasi trãscursim recolas memoria
 prius quàm devotionis excitandæ
 gratiã: dic ergo vel ore, vel mente:

19.

*Pater cælestis, si amare est velle bo-
 num, ei quem amas; ecce ante te pro-
 stratus, qua tibi bona doces esse accep-
 tissima, ea ex animo tibi volo, & op-
 to, scilicet ut ab omnibus quàm
 fieri potest sanctè colaris & ame-
 ris, ut regnum gratiæ, quã in cor-
 dibus regnas, & regnum gloriæ
 in cælo magis ac magis in dies
 stabiliatur, donec brevè ultimum
 suum complementum in æterni-
 tate accipiat ut voluntati tuæ
 omnes integre ad beatorum imi-
 tationem obsequantur, atque ad
 hæc rogo ut omnia nobis necessa-
 ria concedas, & impediencia re-
 moveas. Amen.*

Si adjungas *Ave Maria*, in eodem
 amoris actu potes persistere, &
 verba Salutationis Angelicæ ore
 pronuntiando, corde dicere: O
 Virgo Mater Dei amantissima!
 gratiã plena es, & Dominus est
 semper tecum, cælestibus benedi-
 ctionibus abundas; hanc unam in-
 stanter à te peto, ut sanctificationi
 nominis Filij tui, & regni eius am-
 plicationi cooperari possim ar-
 den-

Ii 3 den-

dentissimè, & sanctissimam eius voluntatem in omnibus exequi: quæ tria bona illi optas & procurari assidue: Te rogo, per amorem ineffabilem, quæ te amat sanctissima Trinitas, amabileque in æternum.

Ex his facile colliges non omnino sapere nonnullos, qui in tribus primis petitionibus invenire se ajunt amoris in Deum excitandi materiam, sed non ita in quatuor postremis, in quibus nostra utilitati studere videmur: Christus enim istius orationis auctor, in omni actione, & doctrinâ, unicum Patris sui gloriam spectavit, noluit ut in petendis ijs, quæ nobis conducunt, intentionis nostræ figeremus pedem, sed ad Patris sui gloriam regni que sui amplificationem, & voluntatis divinæ executionem omnia nostra desideria referremus, in quo stat nostri summa ad amorem divinum progressus.

CAPUT XVI.

Passio IESV Christi magnum in se continet amoris divini incentivum.

I.
Passio
Christi
spons &

ID probant illæ Christi voces, Cum exaltatus fuero à terrâ, omnia traham ad meipsum. Ac si dice-

ret. Multa quidem in totius universi creatione ad amorem meum incitamenta subministravi, tanta rerum pulcherrimarum in hominis usum, & oblectamentum à me suppeditata copia habet varias amoris illecebras: ipse deinde carne humanâ indutus, quâ verbis, quâ mirandis operibus per mortaliū corda meæ dilectionis & benevolentia flammam dispersi: verum ultimam ad mortaliū animos expugnandos machinam in passione mea reservavi, cum in cruce ad instar arcus intenzi suffixus & in altum elatus, per orbem universum mei sagittas amoris ejaculans mille millia cordium vulneravi, & meæ charitatis vinculis astrixi: redire solet Ecclesia sponsa mea ad hauriendum amorem ad cor meum, unde ex lanceæ ictu per amorem nata est Crux illa, in qua pependi, arbor est vitæ in Ecclesiæ paradiso plantata, & cuius fructu qui vescitur, calorem amoris, quo animus vivit, reparat & fovet: Ego enim verè de me pronuntia vi: Ego sum via, veritas, & vita. Ego per obumbrantem Spiritum sanctum, qui amor est, in utero Virginis conceptus sum, & ad eundem amorem propagandum in arborem crucis elatus, quod qui norunt, non aliunde studiosius quàm à cruce amoris alimenta deposcunt.

Primò itaque attenda Passio Christi

formæ
Amoris.

Ad
juva
mec

Ad
ris
prij
gno

2.